

מבוא

מעמד החוקי של לסביות, הומואים, טרנסג'נדרים וביסקסואלים במדינות שונות ברחבי העולם הוא מגוון ומשתנה בין מדינות. ישנן מדינות המכירות במעמד ואף מאפשרות שיוויון זכויות בצורה של נישואים חד מיניים והקמת משפחה המבוססת על אימוץ ופונדקאות; ואילו במדינות אחרות בני אותו מין המקיימים יחסי מין או אנשים בעלי זהות מינית או מגדרית שונה מסתכנים בעונש מוות. בשנים האחרונות חלה התקדמות וקבלה במדינות רבות בעולם, בעוד שמדינות אחרות הפכו להיות מדכאות יותר. עם זאת, על קהילת הלהט"ב להתמודד עם אתגרים רבים נוספים ברמה הגלובלית, ועם אפליה ברמה הלוקאלית, במטרה להגיע לקבלה מלאה ולשוויון זכויות.

להט"ב הוא מונח המתאר זהויות ונטיות מיניות ומגדריות הנבדלות מההגדרות ההטרונורמטיביות, וכולל בתוכו כמה קטגוריות: לסביות, הומואים, טרנסג'נדרים וביסקסואלים (Parent, DeBlaere & Moradi, 2013). המונח נמצא בשימוש מאז 1990, ונועד להחליף מונחים קודמים שנמצאו כבעלי קונוטציה שלילית או ככאלה שאינם מייצגים נאמנה את הזהויות השונות הנכללות תחתיהם. ואמנם גם מונח זה כולל בתוכו קבוצות בעלות מאפיינים שונים, אך נראה כי ההכללה היא סימן חיובי להאחדה של הקבוצה ותנועתה משולי החברה למרכזה.

בעבודה זו, אבחן את תופעת הלהט"ב והשתנותה לאורך ההיסטוריה המודרנית בקונטקסט גלובלי. כמו כן, אבדוק את האופן בו תופעת הלהט"ב מקבלת ביטוי גלוקאלי בישראל. בהתבסס על כך, אנתח את הדיאלקטיקה בין לאומיות לגלובליזציה בהקשר לתופעת הלהט"ב כדי לגבש מסקנה אודות יחסי הגומלין בין אלמנטים אלה.

השפעת הגלובליזציה על הזהות ועל קהילות ה-LGBT במישור הגלובאלי

באמצעות תהליך הגלובליזציה; רעיונות חברתיים, פוליטיים, כלכליים ותרבותיים נעשים מוביליים יותר במעבר בין גבולות בינלאומיים. עקב תוצר של שינויים גדולים יותר שנעשים על ידי הגלובליזציה, מושפעת גם התפיסה וההבנה של עמדות כלפי נושאים חברתיים שונות, מיניות ביניהם. באמצעות ההבניות החברתיות, המייצרות צורות מסוימות של שיח, מתרחשת יצירה של זהות "נורמלית", ואת ההבחנה בינה לבין היפוכה הבינארי. כך, לטענתו של אלטמן (2004), תהליכים של גלובליזציה מגדילים את ההומוגניות בחברה ובכך גם מעמיקים את אי השוויון שבה.

בתקופות טרום-מודרניות מגדרים לא מובחנים והתנהגויות שאינן הטרונומטיביות היו מקובלות ואף נפוצות מאד בציוויליזציות שונות כמו יוון העתיקה ומזרח אסיה (Foucault, 1988). אך לאורך ההיסטוריה המודרנית, מערכת הנורמות החברתיות מחלקת אנשים באופן בינארי לשתי קטגוריות מגדריות: גבר ואישה; בהתאם לכך, מוגדרת גם הנטייה המינית ההטרוסקסואלית כנורמלית (Rubin, 1984). ואילו היחס כלפי הומוסקסואליות נחלק ל-3 גישות עיקריות: ראייה של ההומוסקסואליות כתופעה פתולוגית, כחוסר בגרות או כוריאציה נורמלית ולגיטימית.

הסיווג האמריקאי של הפרעות נפשיות (II-DSM) שפורסם בשנת 1968, סיווג הומוסקסואליות כהפרעה נפשית (Drescher, 2015). זאת לאחר שבשנות ה-50-60, מטפלים מסוימים נקטו בטיפול אברסיבי בו הם יצרו התנייה בין תכנים בעלי אופי הומואירוטי לבין גירוים מעוררי סלידה כגון שוקים חשמליים או תרופות מעוררות בחילה על מנת "לרפא" את ההומוסקסואליות הגברית (Bancroft, 1969). בכך, ה-DSM הטביע מסורת ארוכה אשר במאה ה-19 הפקיעה הומוסקסואליות מהכנסייה הנוצרית, ואילו בעולם של הרפואה והפסיכיאטריה הפך אותה מחטא להפרעה נפשית.

באותה השנה בה להומוסקסואליות דבקה תווית פתולוגית, פרצו מהומות סטנוול והיוו פריצת דרך במאבקה של קהילת הלהט"ב לשוויון. הרקע למהומות היה המערכת החוקית ההומופובית שהייתה מקובלת בארה"ב של אותה תקופה. וכך, ב-28 ביוני 1969, החלו עימותים אלימים כלפי משטרת ניו יורק, בתגובה ומחאה על המדיניות האלימה של המשטרה כלפי הלהט"בים. זו הייתה הפעם הראשונה שבה הומואים, לסביות, ביסקסואלים וטרנסג'נדריות התקוממו באופן מאורגן נגד אפליה על רקע נטייה מינית וזהות מגדרית (Carter, 2014). נקודת זמן זו נבחרה להשוואה, שכן שנה לאחר המהומות, חל מצעד הגאווה הראשון, ומאז בכל שנה במהלך חודש יוני מתקיימים ברחבי העולם מצעדי גאווה.

מצעדי הגאווה הם מעין תזכורת לאירועי העבר ולאפליה ממנה סבלה, ועדיין סובלת במקומות